

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 27. europaudvalgsmøde

Dato: mandag den 11. marts 2019

Tidspunkt: kl. 10.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Jan E. Jørgensen (V), Benny Engelbrecht (S), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Søren Søndergaard (EL), Nikolaj Villumsen (EL), Rasmus Nordqvist (ALT) og Holger K. Nielsen (SF).

Desuden deltog: indenrigs- og økonomiminister Simon Emil Ammitzbøll-Bille, finansminister Kristian Jensen og beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsen.

Kenneth Kristensen Berth fungerede som formand under punkterne 4-9.

L Punkt 1. Samråd med finansministeren og økonomi- og indenrigsministeren om det danske nationale reformprogram og konvergensprogram 2019 (enslydende samrådsspørgsmål er også stillet på FIU alm. del – samrådsspørgsmål W) (fælles med Finansudvalget)

EUU alm. del (18) – samrådsspørgsmål F

EUU alm. del (18) – bilag 484 (notat om europæisk parlamentarisk uge i Bruxelles 18-19/2-19)

EU-note (18) – E 17 (EU-note af 8/3-19)

Punktet var lukket.

Punkt 2. Rådsmøde nr. 3678 (økonomi og finans) den 12. marts 2019

EUU alm. del (18) – bilag 482 (kommenteret dagsorden)

Finansministeren ville forelægge alle sager til udvalgets orientering og henvi-
ste i øvrigt til samlenotatet. Han havde ingen bemærkninger til sagen om æn-
dring af strukturdirektivet for alkohol, sagen om fremme af SMV-vækstmarkeder
og sagen om misligholdte lån. Udvalget var dog naturligvis velkomne til at stille
spørgsmål til disse sager.

Sagen om landerapporter og opfølgning på anbefalinger under det europæiske
semester var blevet drøftet på et separat samråd, hvor bl.a. Finansudvalget og-
så var inviteret.

1. Forslag om punktafgiftspakke

– *Generel indstilling*

KOM (2018) 0341, KOM (2018) 0349 og KOM (2018) 0346

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Finansministeren: Det er foreslået at opdatere cirkulationsdirektivet om admi-
nistrative rammer for bl.a. transport af punktafgiftspligtige varer i EU – f.eks. al-
kohol, tobak og energiprodukter. Samtidig foreslås nogle mindre administrative
lempelser. Bl.a. ensrettes procedurerne på told- og punktafgiftsområdet, og der
foreslås mere strømlinede it-løsninger.

Formandskabets kompromisforslag fastholder generelt Kommissionens forslag.
Der er dog senest tilføjet et forslag om omvendt bevisbyrde ved grænsehandel
med punktafgiftsbelagte varer. Det betyder, at privatpersoner, der ved grænse-
handel køber f.eks. alkohol eller tobak i mængder, der overstiger de vejledende
grænser for privatforbrug (f.eks. 110 liter øl som er grænsen i bl.a. Danmark),
skal kunne bevise, at købet er til eget forbrug. Hvis ikke de kan det, skal de be-
tale punktafgift på varerne i forbrugslandet.

Det er uklart om Økofin kan blive enige om pakken den 12. marts. Regeringen
støtter en løsning på linje med formandskabets kompromis, inklusive forslaget
vedrørende omvendt bevisbyrde ved grænsehandel.

2. Ændring af strukturdirektivet for alkohol

– *Generel indstilling*

KOM (2018) 0334

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 9)

EUU alm. del (18) – bilag 320 (udvalgsmødereferat side 429 FO,
forhandlingsoplæg forelagt EEU 30/11-18)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Skat på omsætning af visse digitale tjenester

– *Politisk enighed*

KOM (2018) 0148

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 14)

KOM (2018) 0148 – bilag 6 (Kommissionens svar på Folketingets
begrundede udtalelse)

KOM (2018) 0148 – bilag 4 (begrundet udtalelse fra Holland og
Malta)

KOM (2018) 0148 – bilag 3 (Folketingets begrundede udtalelse)

EUU alm. del (17) – bilag 710 (Kopi af svar på spm. i SAU om den
årlige profit for virksomheder)

EUU alm. del (17) – bilag 711 (kopi af svar på spm. i SAU om
netfiltreringsordningen)

EU-note (17) – E 25 (note af 23/4-18)

EUU alm. del (18) – bilag 320 (udvalgsmødereferat side 419 FO,
forhandlingsoplæg forelagt EEU 30/11-18)

Finansministeren: Økofin ventes at drøfte forslaget om en skat på omsætningen af visse digitale tjenester. Vi talte om sagen her i udvalget før Økofin den 4. december, hvor jeg tog forhandlingsoplæg.

Efter drøftelsen på Økofin er forslaget indsnævret, så særskatten kun pålægges omsætning forbundet med målrettet reklameplads på internettet. Det smallere anvendelsesområde ændrer dog ikke de grundlæggende udfordringer ved forslaget, selv om nogle af de forvridende effekter isoleret set bliver mindre. Det ventes ikke, at der kan opnås enighed om sagen på Økofin. Jeg kan fortsat heller ikke støtte forslaget.

Regeringen prioriterer, at alle virksomheder betaler den skat, de bør. Også de store digitale selskaber. Både i EU og OECD har vi bidraget til at fremme en lang række tiltag til bekæmpelse af skatteundgåelse. Vi er nået langt, og vi skal nå længere endnu, både generelt og med de digitale selskaber.

Jeg har tidligere redegjort for, hvorfor jeg mener, at omsætningsbeskatning af digitale tjenester ikke er en effektiv og holdbar løsning på udfordringerne med den digitale økonomi. Hvis vi i EU opfinder nye skatteprincipper, som er – eller kan opfattes som – rettet mod få udvalgte selskaber og brancher, skal vi have et skudsikkert svar på, hvorfor disse principper ikke skal overføres til danske virksomheder i andre brancher. Ingen har et godt svar på det.

Det handler ikke om, at USA skal diktere vores skattepolitik. Men vi må og skal blive enige med USA om internationale skatteprincipper, hvis de skal være effektive. Man kan ikke gå ud fra, at USA vil acceptere skattetiltag, som primært rammer netop deres virksomheder og som adskiller sig fra de skatteprincipper, der gælder i alle andre sammenhænge.

Hvis man alligevel trækker dette våben, skal man kunne leve med, at modparten gør det samme. Og det kan vi ikke. Øget forbrugslandsbeskatning af danske virksomheder – generelt eller virksomheder som f.eks. Novo – kan koste Danmark dyrt og undergrave vores velfærd. Den konkrete omsætningssskat er i øvrigt dyr og vanskelig at håndhæve, og et muligt provenu vil være langt fra det provenu, vi risikerer at miste.

Der er stadig mange uløste problemer, og der er fortsat heller ikke enighed blandt EU-landene om forslaget. Hverken Sverige, Finland eller Irland ventes at kunne støtte forslaget.

Der er derimod stor enighed om at udnytte eksisterende momentum i de aktuelle drøftelser i OECD om beskatning i den digitale økonomi. I OECD drøftes bl.a. et forslag fra Tyskland og Frankrig, som skal sikre en global standard for effektiv minimumsbeskatning. Det går kort sagt ud på, at f.eks. EU-lande kan beskatte selskaber fra tredjelande, i det omfang deres hjemlande ikke sikrer en vis effektiv minimumsbeskatning. Det vil også gælde for de digitale virksomheder. Det vil videreføre de gode resultater i kampen mod skatteundgåelse, vi allerede har opnået i OECD og være i overensstemmelse med eksisterende principper for beskatning. Danmark støtter forslaget og arbejder for snarlig enighed. Meldinger fra bl.a. USA indikerer en mulighed for at nå i mål i løbet af få år. Den franske finansminister har offentligt vurderet, at man med USA's støtte kan opnå en OECD-aftale ved udgangen af i år.

Jeg vil være parat til at overveje tiltag i EU, som kan vedtages, hvis vi ikke bliver enige i OECD i løbet af få år. Men jeg er imod at lægge mig fast på en løsning og vedtage noget nu. En omsætningskat i EU vil heller ikke i den situation være en effektiv og holdbar løsning. En anden og formentlig bedre løsning vil være at implementere det tysk-franske OECD-forslag i EU.

Jan E. Jørgensen spurgte, hvorfor ministeren nævnte Novo, der sælger medicinprodukter og på den måde adskiller sig fra digitale tjenester.

Peter Hummelgaard Thomsen tilsluttede sig Jan E. Jørgensens spørgsmål. Forslaget om en digital omsætningsafgift handlede jo om at beskatte den værdiskabelse, der sker digitalt. Det var ingen hemmelighed, at Socialdemokratiet var meget uenige i regeringens holdning på området. I Børsen havde man nogle dage tidligere kunnet læse, at finansministeren nærmest triumferede over, at forslaget ikke blev til noget. Af Financial Times fremgik det, at tre lande blokerede for enighed om forslaget: Irland, der er notorisk kendt for at være et skatteundgåelsesland, Sverige, der har Spotify – og så Danmark. Det var beklageligt.

Hvad mente finansministeren i øvrigt om, at Frankrig havde lanceret et eget forslag om en digital omsætningsafgift, idet den franske finansminister erkendte, at det var umuligt at finde en EU-løsning? Og hvad ville ministeren sige til den danske mediebranche, der fik taget brødet ud af munden af de store techmonopoler ved, at de gør brug af brugernes data for at målrette deres annoncering? Dybest set skaber de værdi på ryggen af den måde, som forbrugerne bruger tjenesterne på, uanset om det er Apple, Google, Amazon eller Facebook. En rapport fra PricewaterhouseCoopers viste, at Google og Facebook i 2016 solgte annoncer for 2,7 mia. kr. i Danmark, mens Google indrapporterede en omsætning på 209 mio. kroner. Var finansministeren ikke bekymret over udviklingen – navnlig for lokale medier, der ikke har en chance for at konkurrere mod de store techmonopoler?

Finansministeren svarede, at et argument for at beskatte amerikanske digitale selskaber i Europa var, at de ikke betaler skat af de produkter, de sælger i Europa. Dette kunne en amerikansk finansminister mene om f.eks. den danske medicinalektor. Et firma som Novo har en høj omsætning i USA, men stort set ingen skattebetaling – kun selskabsskat i Danmark. Hvis man mener, at det er fair at beskatte omsætningen af amerikanske virksomheder i Europa, hvad skulle så være argumentet for, at USA ikke skulle indføre en omsætningsbeskatning af europæiske virksomheder i USA? Det provenu, som Danmark kunne få ved en digital annonceskat, ville være et forsvindende lille beløb i forhold til omkostningerne forbundet med at opkræve den. Og det ville ikke stå mål med risikoen for, at amerikanske politikere ville vælge en tilsvarende tilgang for danske virksomheder i USA.

Finansministeren sagde endvidere, at størstedelen af de lande, der valgte at indføre egen beskatning, ikke var lande med eksportoverskud og med et kæmpemæssigt salg til udlandet ligesom Danmark. Danske virksomheder tjener enormt på at sælge til udlandet, hvor der ikke er ret meget skattebetaling. For en lille, åben økonomi med meget store eksportvirksomheder ville en omsætningsbeskatning skade skatteprovenuet enormt. Og det ville være svært at komme efter andre lande og sige, at de ikke måtte gøre det samme.

Ministeren sagde til Peter Hummelgaard Thomsen, at han ikke havde været på sejrstræde, men netop havde understreget, at man måtte vente at se. Ministeren mindede udvalget om, at det på et tidligere møde havde givet udtryk for opbakning til en global løsning på OECD-niveau. Nogle af udvalgets medlemmer havde ment, at man var nødt til at true med at vedtage en digital omsætningskat, hvis man ville have presset en OECD-løsning igennem. Dertil havde han responderet, at det var bedre at samarbejde end at true. Om den franske ministers forventning om en OECD-løsning inden udgangen af 2019 – hvis der var amerikansk opbakning – var for optimistisk, turde ministeren ikke udtale sig om.

Det blev påpeget af ministeren, at Peter Hummelgaard Thomsen manglede at nævne Finland som modstander af forslaget. Man kunne spørge sig selv om grunden til – trods de vidt forskellige politiske baggrunde – at en konservativ finansminister i Finland, en socialdemokratisk finansminister i Sverige og en liberal finansminister i Danmark alle var kommet til samme konklusion: at det ikke er i de små eksportorienterede landes interesse at indføre en omsætningsbeskatning. Det skyldtes ikke en generel modstand mod beskatning af digitale selskaber. Ministeren var indforstået med det problematiske i, at nogle virksomheder hverken betaler skat i Europa eller USA. En OECD-løsning baseret på det tysk-franske forslag ville sikre en beskatning – og en, der er forenelig med den måde, hvorpå Danmark laver selskabs- og virksomhedsbeskatning. Den ville dermed ikke stride mod de dobbeltbeskatningsoverenskomster, der var indgået. Mediebranchen skulle altså have det klare budskab: Vi kæmper for at få digitale virksomheder til at betale skat – ligesom danske medievirksomheder gør det, skal også internetvirksomhederne betale – og på en klog og global måde. Ministeren gik dermed efter en OECD-løsning og glædede sig over, at der var en stigende opbakning til den.

Peter Hummelgaard Thomsen var ikke i tvivl, om at en global løsning ville være det bedste. Spørgsmålet var, hvordan man kom frem til det. Ville finansministeren ikke medgive, at hvis man lagde til grund, at amerikanerne havde flyttet sig og dermed troede på, at der kunne komme en OECD-løsning inden udgangen af 2019, hang det sammen med de diskussioner, der havde været i EU-regi

– og hvor Danmark havde været en fodslæbende part? Hvad ville den nuværende danske regerings holdning være, hvis de amerikanske tilkendegivelser viste sig ikke at holde, og man heller ikke havde fundet en løsning senere på året?

Finansministeren mente, at Danmark hele vejen igennem havde siddet med den rigtige løsning på en beskatning af techgiganter. Amerikanerne havde flyttet sig i sagen. De 50 stater var rendt ind i en intern diskussion om beskatning mellem staterne. Hvordan beskatter Illinois f.eks. annonceindtægter, der bliver henført til Californien? Amerikanerne havde erfaret, at det problem, man havde landene imellem, svarede til deres interne staterne imellem. De havde derfor en interesse i at finde en fornyet skatteform for området. Det var også klart, at presset fra Europa for at få amerikanerne til at komme ind i kampen også havde haft en virkning. Selv troede ministeren på, at det var muligt at nå frem til en løsningen inden udgangen af 2020.

Hvis OECD-sporet ikke bar frugt inden da, burde EU finde et svar på, hvad man så vil gøre for at sikre beskatning blandt EU-landene. Han var åben for at se på andre muligheder, men han gik ikke ind for forslaget, idet der er store problemer forbundet med at have en kombination af profitbeskatning og en omsætningsbeskatning som den foreslåede.

Holger K. Nielsen syntes ikke, at ministeren havde besvaret Peter Hummelgaard Thomsens spørgsmål. Regeringens argumenter imod den digitale skat handlede ikke om at nå frem til global løsning, men om snævre danske og nordiske interesser. Det var sådan set fair nok, men kunne ministeren ikke se, at hvis man står sammen i EU, står man stærkere over for USA? Det plejede at være et udgangspunkt for den danske EU-politik og også en vigtig forudsætning for, at Danmark går aktivt ind i mange ting. Troede regeringen, at man ville forstærke presset på USA ved at være fodslæbende i forhold til at få en fælles EU-politik på området – af årsager, der har med den danske eksportstruktur at gøre? Var det ikke også i dansk interesse, at EU får en fælles digital beskatning?

Finansministeren var enig i, at man står stærkere, hvis man står sammen, men pointerede, at det skal være på et klogt ståsted. Skulle man medvirke til at indføre en skat, der kunne komme til at koste Danmark mange milliarder kroner? Nej. Skulle man foreslå en skat, der er juridisk problematisk på grund af dobbeltbeskatningsaftalerne? Nej. Stod man stærkere med en skat, der kræver et samarbejde med lande, der var modstandere af skatteforslaget, for reelt at kunne sikre beskatning? Her var svaret også nej. Der var altså både juridiske og administrative problemer og nationale interesser forbundet med forslaget. EU skal ganske vist stå sammen, men her om den danske, svenske og finske position. Ind imellem skal mindre lande som de nordiske – til trods for et enormt pres fra andre og

større lande – stå fast på, hvad de mener. Hvis de små lande hver gang kan kanøfles af de store, giver samarbejdet ingen mening. Danmark ville gerne bakke op om en global og visionær løsning, og opbakningen til den globale løsning var rundt om i verden blevet større og større. Det var muligt, at hans franske kollega var lidt for optimistisk, når han sagde udgangen af 2019, men det var hans vurdering – ikke ministerens. Men den burde man da bakke op om.

4. Forslag om oprettelse af InvestEU-programmet

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0439

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 31)

EUU alm. del (18) – bilag 410 (udvalgsmødereferat side 677 FO,
forhandlingsoplæg forelagt 18/1-19)

Finansministeren: Økofin skal igen drøfte forslaget om InvestEU-programmet, som jeg forelagde før Økofin den 22. januar. Formålet med InvestEU-programmet er at mobilisere private og offentlige investeringer i EU bl.a. gennem EU-garantier.

I lyset af drøftelserne på sidste Økofin er der opnået teknisk enighed om et delvist mandat for forhandlinger med Europa-Parlamentet. Selve beløbene fastlægges i forbindelse med forhandlingerne om MFF. Regeringen støtter kompromiset, der har ramt en god balance. Det indebærer, at alle projekter under InvestEU skal vurderes med henblik på bæredygtighed, før der kan tildeles en InvestEU-garanti. Dette vigtige resultat er opnået på bl.a. dansk initiativ, efter vores drøftelser her i udvalget sidst.

Rådet er dog ikke nået til enighed om, hvorvidt Investeringsudvalgets sekretariat skal placeres i Kommissionen eller i Den Europæiske Investeringsbank (EIB). Der arbejdes på et kompromis, særlig mellem de to institutioner. Spørgsmålet vil muligvis skulle drøftes og løses på Økofin.

Regeringen foretrækker som udgangspunkt, at sekretariatet placeres i EIB, men er åben over for alternative modeller, så længe disse ikke medfører unødigt komplekse strukturer, men udnytter de eksisterende kompetencer og erfaringer, som EIB har opbygget i forbindelse med EFSI.

5. Opfølgning på de landespecifikke anbefalinger fra 2018 samt reformer og indsats vedr. investeringer

– *Præsentation ved Kommissionen og politisk drøftelse*

KOM (2019) 0150

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 46)

Søren Søndergaard sagde, at det fremgik af bilaget til punktet, at der var alvorlige ubalancer i den græske økonomi. Det undrede ham, for Grækenland havde til dels siden 2012 og i hvert fald siden 2015 været under EU-administration. Det betød, at Grækenland havde skullet følge EU's anvisninger for at få EU-lån udbetalt. Kunne ministeren forklare, hvorfor der stadig var store ubalancer i græsk økonomi?

Finansministeren svarede, at der allerede før låneprogrammet var store ubalancer i Grækenland – efter hans vurdering dog markant større ubalancer end i dag. Den græske ubalance var blevet mindre under låneprogrammet, men var ikke helt væk. At Grækenland ikke længere var en del af et låneprogram skyldtes, at landet havde opnået et økonomisk niveau, hvor det var muligt at styre egen økonomi. Det var dog ikke ensbetydende med, at der ikke kunne være alvorlige ubalancer.

6. Opdatering af fælles EU-liste over ikkesamarbejdsvillige skattejurisdiktioner

– Vedtagelse

KOM (2016) 0024

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 54)

EUU alm. del (17) – bilag 182 (henvendelse af 29/11-17 fra Oxfarm IBIS)

EUU alm. del (18) – spørgsmål 164 (spm. om oversendelse af udkast til rådskonklusioner)

EU-note (15) – E 28 (note af 29/1-16)

EUU alm. del (17) – bilag 261 (udvalgsmødereferat side 327 FO, forhandlingsoplæg forelagt EEU 1/12-17)

Finansministeren: Økofin ventes at vedtage en opdatering af den fælles EU-sortliste over skattely og tilhørende observationsliste. Økofin vedtog rådskonklusioner om sagen i 2017. Folketinget er løbende blevet orienteret om ændringer i listerne, og vi har drøftet sagen her i udvalget. Regeringen accepterer ikke skatteundgåelse, herunder via skattely, og jeg har derfor meget offensive holdninger i denne sag. De holdninger tror jeg mange herhjemme deler, ikke mindst her i udvalget.

I forbindelse med arbejdet med sortlisten har man undersøgt 92 lande. Vurderingen var, at 20 lande allerede efterlevede samtlige kriterier om skattegennemsigthed, fair beskatning og tilfredsstillende implementering af OECD-standarder. Af de resterende 72 lande blev 5 lande sortlistet, mens hele 67 lande forpligtede sig til at efterleve de oplistede kriterier. Af disse 67 har 4 lande allerede tidligere efterlevet deres tilsagn og er blevet fjernet fra observationslisten. De mange tilsagn er et vigtigt resultat, som i sig selv beviser listens berettigelse.

Nu er fristen for størstedelen af tilsagnene udløbet, og derfor har adfærdskodeksgruppen foretaget en evaluering af, om landene rent faktisk har gjort som aftalt.

Af de tilbageværende 63 lande på observationslisten havde 40 frist for efterlevelse af samtlige tilsagn ved udgangen af 2018. Af disse 40 lande ventes knap 20 fjernet fra observationslisten, fordi disse lande nu efterlever samtlige kriterier ifølge adfærdskodeksgruppens vurdering. Knap 10 lande ventes flyttet til sortlisten, fordi de ikke har efterlevet kriterierne i tilstrækkeligt omfang inden fristen. Der er lagt op til, at de resterende lande vil få forlænget deres frister ind i 2019 på baggrund af adfærdskodeksgruppens konkrete vurdering af de enkelte landes situation.

Udover de 40 lande med frist i 2018 er der en gruppe på 21, der først har frist for alle eller nogle af deres tilsagn ved udgangen af 2019. Disse lande vil generelt fortsat optræde på observationslisten. Enkelte lande har dog efterlevet samtlige tilsagn før tid og fjernes helt fra observationslisten. Detaljerne fremgår af den oversendte foreløbige og fortrolige orientering.

Vi skal muligvis også drøfte, om man skal kaste nettet bredere ud og screene endnu flere lande end de oprindelige 92 for at se, om de efterlever kriterierne. Derudover vil rådskonklusionerne tilføje et nyt gennemsigtighedskriterium (om land for land-rapportering), som landene fremover også skal overholde for at undgå sortlistning.

Regeringen går ambitiøst ind i kampen mod skatteundgåelse og prioriterer at fremme god skattepraksis på globalt plan. Arbejdet med sortlisten har indtil nu bidraget til, at ca. 25 lande har ændret adfærd og i dag efterlever de relevante skatteregler, som også gælder i EU. Det er et resultat, som er vigtigt at fremhæve også for offentligheden. Der sker faktisk noget på området.

Målet med arbejdet er, at endnu flere lande vælger at efterleve kriterierne. Samtidig skal de lande, som viser manglende vilje eller modarbejder processen, placeres på sortlisten. Økofin bør have en kritisk drøftelse af processen herunder om håndteringen af den gruppe lande, som foreslås givet en længere frist. Det er centralt for troværdigheden af arbejdet, at man kan regne med de bindende tilsagn, som tredjelandene har afgivet.

Regeringen støtter en fortsat tæt og kritisk dialog med landene og løbende evalueringer af deres skattepraksis, der lægger pres på dem for at følge trop. Regeringen vil også understrege vigtigheden af, at lande, der er taget af sortlisten efter at have efterlevet tilsagn, ikke kan få lov at falde tilbage til tidligere tiders unoder uden at blive sortlistet igen.

Regeringen støtter også en udvidelse af sortlistens geografiske anvendelsesområde og den ventede udvidelse af kriterierne for at undgå sortlistning. Regeringen arbejder løbende for at hæve de standarder på området, som vi måler os selv og hinanden på i EU og globalt. Jeg arbejder som bekendt for højere internationale skattestandarder, styrket transparens og informationsudveksling både internt i EU og globalt, og naturligvis også imod skattely.

Nikolaj Villumsen påpegede, at fællesskabet går glip af milliarder, når penge forsvinder i skattely. Sortlisten var et middel til at lægge pres på de lande, der udøver denne skadende praksis. Udvalget havde modtaget en opdateret sortli-

ste – blot 15 timer før mødet – og den var fortrolig. Hvorfor var det ikke muligt at få en åben debat om den og lade den politiske proces komme frem i lyset? Han henviste i øvrigt til den bekymrende analyse fra Oxfam IBIS. For det første gik EU-skattelylande som Cypern, Irland, Holland og Malta automatisk fri. De holdt hånden over sig selv, mens andre mistede milliarder. Oxfam konkluderede, at kriterierne for at komme på sortlisten var så vage, at det var meget let at slippe uden om. En meget lav selskabsskat på mellem 0 og 5 pct. var f.eks. ikke et kriterium. Oxfams analyse viste også, at et berygtet skattely som Panama undveg listen – endda ved at udvide kriterierne for at kunne slippe for at betale skat. Det var grotesk, og EU forekom ham at være utilstrækkelig i denne sammenhæng. Enhedslisten havde foreslået en national sortliste, men det var der desværre ikke et flertal for. Kunne ministeren bekræfte, at det stod så skidt til, som Oxfam havde påvist? Og hvad ville ministeren gøre for at undgå, at EU's liste endnu en gang blev til grin?

Rasmus Nordqvist havde forsøgt at få indblik i det danske input i arbejdsgruppen, men det kunne han ikke få lov til. Den smule indsigt, som udvalget fik, var at finde i fortrolige dokumenter. Hvordan ville ministeren arbejde for mere gennemsigtighed?

Finansministeren svarede Rasmus Nordqvist, at der ville komme mere åbenhed, når der på morgendagens rådsmøde ville blive vedtaget en opdateret liste. Selv havde ministeren gerne set strammere kriterier for sortlisten og mere offentlige forhandlinger. Han så også gerne skarpere deadlines for, hvornår de lande, der har ytret vilje om at forbedre praksis, rent faktisk eksekverer – en mere konsekvent opfølgning. Han måtte dog samtidig konstatere, at sortlisten er et redskab til at lægge pres på landene, som man ikke havde tidligere – ikke så stærkt redskab, som man kunne ønske, men bedre end ingenting. Både kriterier og processen var forhandlet igennem – inklusive det faktum, at landene helt indtil morgendagens møde blev lagt under pres for at ændre deres regler for dermed at komme af listen. Listen havde rent faktisk fået en lang række lande, der kom på listen ved en screening, til at rette op på dårlig skattepraksis, og de var dermed blevet pillet af igen. Det gjaldt også nogle af landene i kategorien ”klassiske skattely”. De fortjente ikke hån for at have ændret deres lovgivning i henhold til EU's kriterier. Det var jo det, de var blevet bedt om. Så skulle man snarere rette en kritik imod, at man internt i EU ikke var blevet enige om skrapere kriterier for at komme af listen.

Den kamp ville ministeren gerne tage sammen med udvalget. De tidsmæssige kriterier for, hvor hurtigt landene skal leve op til deres tilsagn, burde være kortere, og når landenes praksis var forbedret, skulle man også sikre, at de ikke efterfølgende slækkede på tiltagene. Udvalget kunne ikke på dette tidspunkt sige, at kriterierne bag listen var forkerte: Da man diskuterede den tidligere, aner-

kendte langt de fleste – også i udvalget – at det var bedre med en liste end ingen liste. Den havde fået nogle lande til at rykke på sig og havde derfor haft en effekt. I EU var det svært at opnå konsensus om strikse kriterier, men bare fordi det var svært, skulle man ikke holde op med at arbejde for det.

Rasmus Nordqvist spurgte, om ministeren ville arbejde for, at udvalget kunne få indblik i referaterne fra møder bag lukkede døre. Selv havde han fået personligt nej til at se dem. Regeringen skulle kæmpe hårdt for offentlighed – uden den var det svært at lave et godt stykke parlamentarisk arbejde.

Nikolaj Villumsen mente, at sortlisten og kriterierne forbundet med den var utilstrækkelig. Ministeren sagde, at man ikke kunne ændre kriterierne nu. Det var han meget uenig i. Det var da netop lige nu, at der skulle ændres noget, hvis Oxfams rapport var korrekt, og hvis sortlisten ikke havde den tilsigtede effekt. Han opfordrede ministeren til at påpege på mødet, at det var nødvendigt med strammere kriterier. Hvis ministeren ikke kunne medvirke til at ændre kriterierne, fordi flere EU-lande trækker i den anden retning af fare for, at de selv bliver sortlistet, ville han så tænke mere kreativt? Han kunne foreslå at samle en kreds af lande som Danmark, der kan gå forrest og lave nationale sortlister.

Finansministeren kunne ikke love Rasmus Nordqvist større åbenhed, idet graden af offentlighed besluttes i EU-regi. At mødereferater ikke blev gjort tilgængelige skyldtes, at man ønskede en reel forhandling, hvor landene siger, hvad de mener. Med fortroligheden undgår man parallelstrukturer og korridorforhandlinger. Ministeren så gerne, at forhandlingerne var mere offentlige, så folk kunne stilles til ansvar, men han kunne ikke love andet end at arbejde for det.

Over for Nikolaj Villumsen gentog ministeren, at han netop gerne ville ændre kriterierne for, hvornår et land kommer af listen, og hvor hurtigt der skal følges op med tiltag. Han havde også sagt, at udvalget ikke burde være overrasket over, at kriterierne ikke var stærkere. De blev diskuteret, da listen blev vedtaget, og allerede dengang talte man om, om det var muligt at gøre mere for at gøre den stærkere. Det var der forskellige holdninger til i EU-landene. Han mente ikke, at man kunne sige, at der var lande, der stod til at ryge af listen ved at gøre sig til endnu større skattely. For de lande, der stod foran at blive taget af sortlisten, var der sket fremskridt. Om de fremskridt var store nok til at gøre Nikolaj Villumsen og også ministeren selv tilfredse, var han ikke sikker på, men det var skridt i den rigtige retning. Og så måtte man fortsætte med at lægge pres på for at få strammere kriterier.

For så vidt angik nationale sortlister, var ministeren endnu ikke afklaret. Han havde ingen aktuelle planer om det, men ville heller ikke sige, at det var udelukket til tid og evighed. Spørgsmålet var nemlig, om man svækkede den fælles

sortlistediskussion ved at lave nationale sortlister. Eller om de ville skabe endnu mere pres på landene. Det skulle man diskutere, når man vidste, hvilke lande der endte på sortlisten. En række lande, der havde stået på observationslisten, var røget tilbage på sortlisten på grund af manglende tiltag. Sortlisten havde en betydning, og man skulle ikke undervurdere, at sortlistningen påvirker landene. Nu skulle man arbejde for at få den endnu stærkere og for at lægge mest muligt pres på de lande, der ikke lever op til de kriterier, som man fra dansk side ønskede at styrke i forhold til skattely.

Nikolaj Villumsen opfordrede finansministeren til ikke at lægge fingre imellem, når han pressede på for at opnå striksere kriterier og mere åbenhed. Hvis Ox-fams rapport var korrekt, kunne han ikke forstå, at ministeren fastholdt, at der ikke var sket et tilbageskridt for en række lande. Han opfordrede ministeren og hans embedsfolk til at studere rapporten inden rådsmødet.

Det var positivt, at ministeren holdt døren åben, hvad angik nationale sortlister. I Holland havde man taget skridtet og lavet en national sortliste – interessant nok, eftersom Holland var et af de lande, der anklages for at fungere som skattely. Ville ministeren vende tilbage til udvalget efter mødet, hvor den opdaterede liste var på plads, og hvor man åbent kunne drøfte den? Og hvordan ville man følge op på situationen? Flere andre lande syntes nok også, at det var noget svineri, at nogle lande fungerer som skattely, og så kunne man arbejde sammen om at bekæmpe det.

Finansministeren mente ikke, at de blev klogere af at diskutere noget, som der var fortrolighed omkring – og holdt op mod en rapport, som han ikke havde læst. Det kunne man måske efter Økofin-mødet, hvor man ville have en vedtaget liste og kunne se, om den foreløbige liste var blevet ændret – altså, om de seneste dages pres havde fået nogle lande til at levere. Det håbede han. Succeskriteriet var ikke at have mange lande på sortlisten, men at landene ændrer deres skattepolitik, så de ikke længere figurerer på listen. Men det krævede reelle skridt fremad. Om nationale sortlister sagde han, at han gerne ville tage en samtale med sin hollandske kollega om baggrunden for den hollandske liste.

7. Forslag til direktiv om markeder for misligholdte lån (NPL)

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2018) 0135

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 65)

Rådsmøde 3555 – bilag 2 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde Økofin 11/7-17)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

8. Forslag til fremme af SMV-vækstmarkeder

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet 12. marts 2019, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2018) 0331

Rådsmøde 3678 – bilag 1 (samlenotat side 72)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

10. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO Punkt 3. Kommissionens forslag til en forordning om oprettelse af det europæiske industri-, teknologi- og forskningskompetencecenter for cybersikkerhed og netværket af nationale koordinationscentre

– *Sagen forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2018) 0630

KOM (2018) 0630 – bilag 2 (sammenfatning)

EUU alm. del (18) – bilag 482 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (18) – bilag 320 (udvalgsmødereferat side 531, senest behandlet i EUU 30/11-18)

Finansministeren sagde, at han på vegne af forsvarsministeren ville forelægge EU-Kommissionens forslag til forordning om et europæisk industri-, teknologi- og forskningskompetencecenter for cybersikkerhed og netværket af nationale koordinationscentre. Sagen var til forhandlingsoplæg, da det var forventningen, at den ville komme på et snarligt rådsmøde.

Indhold

Forslaget blev fremsat den 12. september 2018 og består af tre overordnede elementer: Det første er et europæisk industri-, teknologi- og forskningskompetencecenter for cybersikkerhed. Centret forventes placeret i Bruxelles. Dernæst et netværk af nationale koordinationscentre – ét pr. medlemsstat. Endelig et fagligt kompetencefællesskab bestående af industrielle, akademiske og almennyttige forskningsorganisationer og sammenslutninger samt offentlige organer og andre enheder.

Formålet med et europæisk industri-, teknologi- og forskningskompetencecenter for cybersikkerhed er at bevare og udvikle de cybersikkerhedsrelaterede teknologiske og industrielle kapaciteter, der er nødvendige for at styrke det digitale indre marked.

Med industrielle kapaciteter tænkes der f.eks. på testfaciliteter, hvor forskere og erhvervsliv kan teste nyudviklede produkter inden for cybersikkerhed. Det er ligeledes formålet med forordningen at øge konkurrenceevnen for cybersikkerhedsindustrien i EU og at gøre cybersikkerhed til en konkurrencemæssig fordel for andre industrier i EU.

Kompetencecenteret vil samtidig skulle fungere som et fælles gennemførelsesorgan for forskellige EU-programmers støtte til cybersikkerhed, herunder Det Digitale Europa og Horisont Europa under den kommende MFF i perioden 2021 til 2027.

Danmarks fokus i forhandlingerne har især været på, at det bliver mere klart, hvilke opgaver henholdsvis det centrale europæiske center og de nationale koordinationscentre skal løse.

Samtidig har Danmark haft fokus på at få afklaret, hvorfor en ny særskilt struktur er nødvendig frem for at anvende allerede eksisterende EU-strukturer inden for forskningsstøtte, erhvervsfremme og cybersikkerhed.

Økonomi

Forslaget forventes at medføre væsentlige statsfinansielle konsekvenser. Ifølge forslaget skal EU-budgettets bidrag til centret i perioden 2021-27 udgøre ca. 2 mia. euro fra Det Digitale Europa samt et endnu ikke kendt beløb fra Horisont Europa.

For Danmarks vedkommende vil det – under forudsætning af en dansk finansieringsandel på ca. 2 pct. af EU's udgifter – svare til ca. 300 mio. kr. over perioden. Hertil kommer som sagt et endnu ikke kendt beløb finansieret via Horisont Europa-programmet.

I Kommissionens forslag vil de deltagende medlemsstater også skulle yde et yderligere bidrag af mindst samme størrelsesorden som finansieret via EU-budgettet. For Danmark ville det betyde et forventet merbidrag på minimum 300 mio. kr. i løbet af perioden.

Herudover vil der kunne forventes afledte nationale udgifter til oprettelsen af et nationalt koordinationscenter, hvad enten dette sker som et nyt center eller i rammen af et eksisterende.

Jeg skal bemærke, at Rådet i udkastet til en kompromistekst lægger op til, at forslaget alene finansieres via EU-budgettet, og at der således ikke forventes et nationalt merbidrag som foreslået af Kommissionen. Det er et synspunkt, som regeringen – ligesom mange andre medlemsstater – støtter.

Regeringens holdning

Regeringen er optaget af at styrke cyber- og informationssikkerheden i Danmark, herunder ved indsatser på tværs af sektorer og i samarbejde mellem offentlige myndigheder og private aktører.

FO Regeringen støtter derfor generelt det overordnede formål med forslaget.

Regeringen lægger dog vægt på, at et europæisk kompetencecenter tilfører reel merværdi på omkostningseffektiv vis, herunder at omkostningerne ved forslaget står mål med de forventede gevinster.

I tråd hermed arbejder regeringen for, at forslaget udformes, så udgifterne forbundet hermed – hvor det er relevant – kan medregnes i opgørelsen af Danmarks samlede forsvarsudgifter i henhold til NATO's definition heraf.

Regeringen lægger vægt på, at forslaget alene finansieres via EU's budget og ikke via nationale medfinansieringsbidrag. Såfremt medfinansieringsbidrag alligevel kommer til udgøre en del af finansieringen, lægger regeringen vægt på, at afledte nationale udgifter til oprettelse og drift af et nationalt koordinationscenter også kan indgå i opgørelsen af et eventuelt medfinansieringsbidrag.

Regeringen lægger vægt på fleksibilitet til implementering via allerede eksisterende nationale strukturer.

Ligeledes lægger regeringen vægt på, at forslaget integreres i allerede eksisterende strukturer på EU-niveau frem for, at der oprettes nye.

Regeringen lægger vægt på, at kompetencecentret ikke får tillagt opgaver eller beføjelser i relation til operativ cybersikkerhed.

Regeringen lægger betydelig vægt på, at drøftelser om forslaget ikke foregriber forhandlingerne om den kommende MFF, herunder sektorforslagene for Det Digitale Europa og Horisont Europa, idet regeringens hovedprioritet for MFF-forhandlingerne er at realisere et samlet udgiftsniveau svarende til 1,00 pct. af EU-27's BNI.

Endelig arbejder regeringen for konsistens mellem forordningens initiativer og regeringens nationale strategi om cyber- og informationssikkerhed, herunder særlig initiativerne rettet mod at skabe et højere kompetenceniveau.

Rasmus Nordqvist spurgte, hvordan man forestillede sig brudfladen mellem det civile og det militære. Og hvad med gennemsigtigheden i centrets arbejde? Forestillede man sig et nationalt koordinationscenter under Center for Cybersikkerhed? Og hvorfor var regeringen så fokuseret på de kortsigtede udgifter, hvis der som beskrevet ville være en positiv effekt af centeret? Ministeren sagde tydeligt, at en danske hovedprioritet i forhandlingerne om EU-budgettet var at holde det danske bidrag nede under 1 pct. af BNI. Var det virkelig den danske hovedprioritet? Så var der godt nok lang vej til at tale om indhold.

Søren Søndergaard undrede sig over, at ministeren i sin argumentation ikke havde sagt noget om, hvad der var i det for de danske borgere. Han kunne heller ikke læse sig til i bilagene, hvad borgerne ville få ud af det, så kunne ministeren give nogle eksempler på det gode ved projektet? Og hvis det var så godt,

hvorfor var prisen så så vigtig? Eller var det ikke så godt et projekt, at det skulle gennemføres, uanset hvad det medførte af merudgifter på budgettet? For Enhedslisten var det no go at blande det militære og det civile. Det lød, som om ministeren sagde, at regeringen ikke gik imod at blande de to sider sammen, fordi man så kunne føre det over på forsvarsudgifterne og gøre Trump lidt glad. Talte man om finansiering via det eksisterende forsvarsforlig?

Kenneth Kristensen Berth syntes, at det var svært at få øje på den reelle merværdi. Kunne ministeren give et par eksempler? Og hvad var sammenhængen til forsvarsforbeholdet?

Holger K. Nielsen påpegede, at cybersikkerhedstiltag samtidig også blev diskuteret i NATO og internt i landene. Det var vigtigt at fastslå den reelle merværdi. Hvordan definerede man den? Hvis den var på plads, ville Socialistisk Folkeparti bakke op om forslaget, men det var vigtigt, at der ikke var overlap mellem EU og NATO. Var det korrekt, at regeringen ville have noget fra EU's budget godkendt af NATO som en del af Danmarks forsvarsbudget? Jo flere penge, man kunne bruge på cybersikkerhed i stedet for kampvogne, des bedre, men var sagen afklaret med NATO? Og var der ikke nogle problemer i forhold til forsvarsundtagelsen?

Finansministeren mindede om, at Obama på NATO-topmødet i 2014 fik igennem, at 2 pct. af landenes BNP skal gå til forsvarsbudgettet. Danmark bakkede også op om det. Selv syntes ministeren, at det var en lidt fjollet målsætning. At man bruger en bestemt andel af BNP, siger ikke noget om, hvor klogt man bruger den, og om man er villig til at sætte ressourcer, man bruger, i spil i NATO eller FN. Men nu var målsætningen der, og landene blev målt og vejlet på det. Landene måtte også se på, om der var noget af det, der lå uden for den klassiske forsvarsbudgetramme, der skal regnes med i de 2 pct. I den seneste danske opgørelse til NATO havde man både øget investeringsrammen, men også, hvad man tæller med. Dermed havde man øget det danske bidrag, så forsvarsrammen i 2023 når op på 1,5 pct. af BNP. Det var legitimt at se på, om der var så meget sammenhæng med forsvarsrammen, at det danske bidrag til EU, der er medfinansierer et center, kunne regnes med. Hvis det kunne lade sig gøre, burde man gøre det af den grund, at nogle lande havde den rigide tilgang, at de 2 pct. er den vigtigste målsætning. For ministeren var det vigtigste det danske forsvars effektivitet og at løse de opgaver, der er blevet politisk besluttet for forsvaret. Hvis cybersikkerhedscenteret blev oprettet, ville der være dansk medfinansiering, som – hvis den kunne regnes med ind under NATO – kunne føres tilbage til det danske forsvarsbudget.

Om centerets merværdi sagde ministeren, at man vurderede, at centeret ville medvirke til at styrke danske virksomheder, der arbejder med cybersikkerhed.

Og jo mere der arbejdes med cybersikkerhed inden for en ordentlig ramme, des bedre værktøjer kan man give borgere til at beskytte deres digitale informationer på nettet. Fik man et europæisk forum, ville både danske virksomheder og offentlige myndigheder få adgang til den viden, og det var til gavn for borgerne. Hvorvidt man så skulle øge udgiftsrammen, skulle holdes op imod to ting: Hvad man ellers kan bruge penge på i den offentlige sektor, for andre områder giver eventuelt bedre merværdi, og om borgerne selv kan bruge pengene bedre. Var det tilfældet, skulle man ikke opkræve penge til formålet i offentlige indtægter. Men her mente regeringen, at et center ville give en merværdi, og derfor valgte man, at en del af EU-budgettet skulle omprioriteres ud fra de opgaver, der i forvejen var forbundet med budgettet.

Det besvarede måske også Kenneth Kristensen Berths spørgsmål om forsvarsforbeholdet. Forbeholdet fremgår af protokol 22 om Danmarks stilling, hvorfor det fremgår, "at Danmark ikke deltager i udarbejdelsen, vedtagelsen og gennemførelsen af Unionens afgørelser og aktioner, der har indvirkning på forsvarsområdet, og har hjemmel i bestemte bestemmelser inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik." Forslaget om at lave et center havde hjemmel i traktatens artikel 188 om, "at Unionen kan oprette fælles foretagender af enhver anden struktur, der er nødvendig for at gennemføre en korrekt gennemførelse af programmerne inden for forskning, teknologisk udvikling og demonstration i Unionen." Dertil kom artikel 173, der handler om EU-industriens konkurrenceevne og forskning, der gjorde, at Danmark kunne deltage uden at være i uoverensstemmelse med forsvarsforbeholdet.

Ministeren bekræftede over for Rasmus Nordqvist, at hovedprioriteten var ikke at overskride 1 pct. af BNI, fordi det ville betyde, at man skulle skære ned på de danske budgetter for at kunne leve op til at betale mere til EU-fællesskabet. Men der var flere andre prioriteter om bæredygtighed, modernisering af EU-budgettet, klimasikring, migration, sikkerhed, etablering af et reelt og velfungerende indre energimarked i EU. Regeringen mente, at de alle kunne understøttes inden for den ene procent. Der skulle markante ændringer til. Ministeren henviste til den danske vandfaldsmodel, der beskriver, hvordan man bevæge sig væk fra Kommissionens budgetforslag ned til 1 pct. af BNI og samtidig frigøre et anseeligt milliardbeløb i euro til nye initiativer inden for ovenstående prioriteter.

Holger K. Nielsen var enig i det tåbelige i 2-procentkravet, men man havde accepteret det, fordi det ikke var en bindende målsætning. Han kunne forstå, at noget af den danske finansiering ville man tage fra budgettet til EU. Man ville forsøge at overføre den danske medfinansiering til forsvarsbudgettet, så NATO kunne acceptere det. Ville man også forsøge at overføre den danske andel af det, EU skulle spytte i kassen? Hvis det var begge dele, syntes han, at det blev

meget interessant. Hvis det ikke lykkedes at overbevise NATO om, at centeret hørte under forsvarspolitik, blev det nok ikke så nemt at få udgifterne accepteret i NATO som forsvarsudgifter. Socialistisk Folkeparti bakkede op om forhandlingsoplægget trods uklarhederne.

Kenneth Kristensen Berth takkede ministeren for indsatsen, men det lykkedes ham ikke at overbevise Dansk Folkeparti om at bakke op om forhandlingsoplægget.

Søren Søndergaard mente, at der skulle bedre argumenter til for, hvad man skulle bruge de 600 mio. kr. til. Gik man ind for forslaget, ville man sige ja til en stigning i forsvarsbudgettet, for der var ikke lagt op til, at pengene kunne tages ud af det eksisterende forsvarsbudget. Hvis det alligevel var tilfældet, måtte ministeren sige det klart. Enhedslisten var også imod forhandlingsoplægget på grund af sammenblandingen det militære og det civile aspekt.

Rasmus Nordqvist gentog sit spørgsmål om transparens for centerets arbejde. Skulle den være større end den, man kendte fra Center for Cybersikkerhed? Han ville også gerne have et svar på, hvorfor regeringen var så fikseret på de kortsigtede udgifter, når vurderingen gik på, at et cybersikkerhedscenter ville have meget positive samfundsøkonomiske og erhvervsøkonomiske konsekvenser.

Finansministeren citerede henvendt til Søren Søndergaard fra sin forelæggelse: "Jeg skal bemærke, at Rådet i udkastet til kompromistekst lægger op til, at forslaget alene finansieres via EU-budgettet, og at der således ikke forventes et nationalt merbidrag som foreslået af Kommissionen." Der var altså ikke tale om 600 mio. kr., men om 300 mio. kr. Af de midler, man lagde i EU, valgte man af de eksisterende midler at bruge penge her. Man var ved at ramme bagkanten for den eksisterende budgetperiode, så det var lidt en smagssag, om man ville finansiere inden for den eksisterende ramme og dermed forøge den, eller om et dansk bidrag til et center måtte ligge inden for prioriteterne for 2021-2027-budgetperioden. Men det var blevet drøftet, at finansieringen skulle komme fra landenes bidrag til EU-budgettet og ikke via national og direkte medfinansiering undervejs. Om hvorvidt man kunne medregne det i NATO-målsætningen, hvis man betaler ind til EU, der bruger det på noget sikkerhedsrelateret, sagde ministeren, at det var tilfældet på et andet område. Når man opgjorde udviklingsbistanden, var den en del af det bidrag, man gav til EU's udviklingsbistand, og som blev medregnet i den nationale DAC-opgørelse. EU kunne ikke medregne det i deres opgørelser, for så ville det tælle med to gange – både nationalt og i EU. Den danske medfinansiering, som den nu så i kompromisforslaget, ville ske ved at bidrage via EU-bidraget, så man der ud fra EU-budgettet var finansiering til det fælles kompetencecenter.

Til Rasmus Nordqvist sagde ministeren, at det ikke var besluttet, om Center for Cybersikkerhed skulle være det nationale kompetencecenter i Danmark. Forslaget var forbundet med erhvervs politik, og derfor kunne man godt finde en anden national forankring.

Holger K. Nielsen ville gerne have det gjort klart, om der var tale om en ekstra-bevilling. Man ville tage midler fra EU-budgettet, men de penge faldt vel ikke ned fra himlen – de skulle finansieres af alle landene tilsammen. Var intentionen at medregne det i NATO-bidraget? Ministerens sammenligning med DAC holdt ikke helt vand, for der er forskel på NATO og OECD i de sammenhænge. Men hvis det kunne lade sig gøre at føre udgifter ind i NATO-rammen, var det fint for ham.

Rasmus Nordqvist forstod det sådan, at forslaget hørte under erhvervs politik. Det var muligt, at det var tidligt at svare på, om det Center for Cybersikkerhed skulle udgøre det nationale center i Danmark, men han kunne vel godt få et svar på, hvad regeringens holdning til det var. Det var nemlig ret afgørende, om man agtede at blande forsvar og erhvervs liv.

Søren Søndergaard kunne ikke læse sig til, at regeringen lagde "afgørende vægt på" på Rådets kompromisforslag og dermed på, at forslaget alene finansieres via EU's budget. Men den afgørende vægt måtte jo være en betingelse for, at ministeren nåede frem til et bidrag på 300 mio. kr. Hvis det blev højere end det, kunne Danmark så ikke længere støtte forslaget. Dertil kom de nationale afledte bevillinger, regeringen mente kunne tages inden for budgettet. Ville ministeren komme med et skøn over, hvor meget der her kunne være tale om? 5 mio. kr., 50 mio. kr.?

Finansministeren slog fast, at han ikke havde brugt udtrykket "afgørende vægt på". Han havde sagt, at regeringen lagde "vægt på", at forslaget alene finansieres via EU-budgettet og ikke via national medfinansiering. Og det kunne han sige med rimelig ro i sindet, fordi mange andre EU-lande havde samme tilgang. Forventningen var altså, at der var opbakning til Rådets kompromisforslag.

Man havde endnu ikke taget stilling til, hvordan man ville organisere det i Danmark. Udvalget så gerne, at ministre beder om forhandlingsoplæg på tidlige tidspunkter i en lovproces. Det betød også, at udvalget måtte acceptere, at ikke alt var afklaret. Som sagt var forslaget forbundet med erhvervs politik – og også forbruger politik – og derfor skulle det nationale kompetencecenter måske placeres et andet sted end under forsvaret. Han kunne ikke sige meget om det nationale center, men om det fælles center kunne han sige, at det ville være underlagt EU's revision og den åbenhed, den giver. Bestyrelsen ville bestå af et re-

præsident for hvert medlemsland, og beslutninger skulle træffes med et flertal på mindst 75 pct. flertal.

Rasmus Nordqvist krævede ikke, at alle detaljer var på plads, men forestillede sig, at regeringen havde gjort sig nogle overvejelser om det nationale centers placering. Alternativet støttede et samarbejde om cybersikkerhed til glæde for erhvervslivet og borgerne og kunne dermed bakke op om forhandlingsoplægget. Han opfordrede dog ministeren til at sørge for, at der kom gennemsigtighed og for, at centeret udgjorde en civil myndighed.

Søren Søndergaard henviste til, at ministeren tidligere havde korrekset ham og sagt, at der kun var tale om bidrag på 300 mio. kr., fordi der ikke var et egenbidrag ud over det til budgettet. Hvis det skulle stå til troende, måtte regeringen altså "lægge afgørende vægt på" formuleringen om en finansiering udelukkede via EU's budget – ellers var det jo muligt, at det blev mere end 300 mio. kr. Så hvordan så realiteten ud? Var det 300 mio. kr. plus noget mere?

Finansministeren ville tage det gode råd fra Rasmus Nordqvist med videre og tale med forsvarsministeren og erhvervsministeren om det. Han delte opfattelsen af, at der her var tale om erhvervs politik, for det handlede om at give erhvervslivet bedre rammer til at lave de produkter, der har med cybersikkerhed at gøre, og som borgerne efterspørger.

Regeringen havde sagt, at den lagde "vægt på" – ikke "afgørende vægt" – så hvis der skete mindre ændringer, ville Danmark ikke stemme imod forslaget. På det formelle plan havde Søren Søndergaard ret i, at det kunne blive mere end 300 mio. kr., for det kunne også blive nødvendigt med national medfinansiering. Det var regeringen dog modstander af. Formandskabets kompromisforslag lagde heller ikke op til national medfinansiering, men ministeren kunne ikke garantere, at det ikke ville ske.

Den fungerende formand konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

L Punkt 4. Rådsmøde nr. 3679 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse - socialdelen) den 15. marts 2019

EUU alm. del (18) – bilag 482 (kommenteret dagsorden)

Beskæftigelsesministeren ville forelægge tre sager til orientering. Sagen om Den Europæiske Globaliseringsfond ville han forelægge på vegne af udenrigsministeren. Derudover vil han under punktet siden sidst orientere om regeringens svar til Kommissionen vedrørende RUT-registeret.

1. Den sociale dimension af Europa efter 2020

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3679 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Beskæftigelsesministeren: Punktet er sat på dagsordenen af det rumænske EU-formandskab, så EPSCO-rådet kan komme med input til, hvad der skal prioriteres på beskæftigelses- og socialområdet efter år 2020. Der skal således ikke besluttes noget på rådsmødet.

Jeg vil på rådsmødet gøre det meget klart, at regeringen kun i begrænset omfang ser behov for EU-regulering på beskæftigelsesområdet. EU bør i stedet fokuseres langt mere på at sikre en bedre håndhævelse og implementering af den lovgivning, som allerede er vedtaget. Det gælder f.eks. på arbejdsmiljøområdet. En bedre implementering og håndhævelse af arbejdsmiljølovgivningen på tværs af EU vil være til gavn for de europæiske arbejdstagere. Men det vil også være til gavn for virksomhederne, der får mere lige konkurrencevilkår på tværs af EU.

Jeg vil også gøre det meget klart, at arbejdsmarkedets parter rolle og autonomi skal respekteres i al fremtidig indsats på beskæftigelsesmarkedsområdet fra EU's side. Der skal selvfølgelig også tages hensyn til de forskellige arbejdsmarkeds- og socialmodeller på tværs af EU.

Hvis jeg skal fremhæve et område, der fungerer godt i dag, er det det europæiske semester. Gennem semesteret fokuserer vi nemlig på fælles udfordringer, men det er op til EU-landene selv at finde svarene. Eksempelvis deler vi målene om høj beskæftigelse og bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed. Men landene bestemmer selv, hvilke løsninger de vil tage i brug. Det er vigtigt, og det vil jeg understrege.

2. Det europæiske semester 2019

– *Udveksling af synspunkter/ vedtagelse*

KOM (2018) 0761, KOM (2018) 0770 og KOM (2019) 0150

Rådsmøde 3679 – bilag 1 (samlenotat side 4)

Beskæftigelsesministeren: Drøftelsen om semesteret på rådsmødet har fokus på to emner. For det første den fælles beskæftigelsesrapport. For det andet rådskonklusionerne om den fælles beskæftigelsesrapport og den årlige vækst-redegørelse.

I den fælles beskæftigelsesrapport konkluderes det, at det på tværs af EU går fremad med beskæftigelsen og de sociale forhold. Beskæftigelsen stiger, og arbejdsløsheden falder. Beskæftigelsen er på tværs af EU nu steget til 73,2 pct. Arbejdsløsheden er også faldet betydeligt de seneste år og ligger nu på 6,8 pct.

I rapporten konkluderes det dog også, at nogle grupper stadig har relativt svært ved at finde plads på arbejdsmarkedet i EU. Det gælder bl.a. personer fra tredjelande, personer med ringe uddannelsesmæssige kompetencer og personer med handicap.

Rådskonklusionerne følger op på rapporten og kommer med anbefalinger til, hvor det er særlig vigtigt for landene at sætte ind. Det fremhæves bl.a., at livslang læring og efteruddannelse fortsat bør prioriteres. Der bør også gøres mere for at fremme arbejdsmarkedsdeltagelse for grupper med forholdsvis lav arbejdsmarkedsdeltagelse. Det er de grupper, jeg lige har været inde på, dvs. personer fra tredjelande, personer med ringe uddannelsesmæssige kompetencer og personer med handicap.

I rådskonklusionerne fremhæves det også, at ligestilling mellem kvinder og mænd fortsat bør fremmes. Det kan bl.a. ske gennem at sikre adgang til børnepasning og ældrepleje.

Det hører med til billedet af den generelle fremgang i EU, at der er markante forskelle mellem landene. Der er altså stadig udfordringer med at sikre, at alle får en plads på arbejdsmarkedet. Det er derfor langt fra tid til, at EU-landene lægger sig i hængekøjen. Tværtimod har de enkelte EU-lande stadig en vigtig opgave med at sikre velfungerende arbejdsmarkeder gennem løbende nationale reformer. Præcis, som vi har gjort det i Danmark.

3. Forordning om Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globalisering- en (EGF)

– *Delvis generel indstilling*

KOM (2018) 0380

Rådsmøde 3679 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

EUU alm. del (18) – bilag 285 (udvalgsmødereferat side 333)

FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 23/11-18)

Beskæftigelsesministeren forelagde punktet på vegne af udenrigsministeren.

Beskæftigelsesministeren: Punktet er sat på rådsmødet til delvis generel indstilling. Udenrigsministeren fremlagde sagen her i udvalget den 23. november 2018 til tidligt forhandlingsoplæg. Siden dengang har det rumænske EU-formandskab fremlagt et kompromisforslag. Det indeholder bl.a. en lavere tærskelværdi, før fonden kan aktiveres. Det betyder, at færre personer skal afskediges, før fonden kan finde anvendelse.

I kompromisforslaget lægges der op til, at fondens nuværende fokus på aktive arbejdsmarkedsforanstaltninger bevares.

Regeringen kan på den baggrund støtte formandskabets kompromisforslag på rådsmødet.

Søren Søndergaard opfattede det, som der var enighed om, at landene selv kunne spille en rolle her. I så fald var det at gå den forkerte vej at nedsætte tærskelværdien for det antal ansatte, der skal være i virksomhed for, at EU kan gå ind. Man skulle være opmærksom på, hvor lang tid der går, fra virksomheder lukker, til penge bliver udbetalt fra EU. Undersøgelser viste, at flere havde fået andet arbejde, var gået på pension eller måske endda var døde, før pengene kom. Så hvad var regeringens holdning til, at man nu åbnede endnu mere op ved at nedsætte grænsen, så der går flere penge fra noget, der kunne være hurtig og tidlig hjælp i de lande, der har råd til det, til at være langsom og bureaukratisk EU-hjælp?

Beskæftigelsesministeren ville følge op skriftligt, fordi forslaget hørte udenrigsministerens ressort. Regeringen havde vurderet, at tærskelværdien var inden for det mandat, som udvalget havde givet. Det var afgørende for regeringen, at fondens fokus var på aktive, jobrettede indsatser, og derfor kunne den støtte en tærskel, der var lavere end i dag.

4. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

L 5. Siden sidst

L a) Orientering om åbningsskrivelsen vedr. Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT)

EUU alm. del (18) – bilag 111 (fortrolig åbningsskrivelse)

EUU alm. del (18) – bilag 483 (fortroligt brev vedr. RUT)

EUU alm. del - svar på spm. 88 om det danske RUT-register, fra beskæftigelsesministeren (2018-19)

EUU alm. del (18) – bilag 319 (udvalgsmødereferat side 475, senest behandlet i EUU 30/11-18)

Punktet var lukket.

Mødet sluttede kl. 12.57.